

SZABADSÁG

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS NEGYVENNYOLCZAS PÁRT KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
Széchenyi-utca 45-ik szám. SZELENYI és TÁRSA nyomdája.
A lap megjelen minden szerdán és szombaton.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
RUTTKAY MENYHÉRT.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
Egész évre 10 kor. Félévre 5 kor. Negyedévre 2.50 kor
Egyes szám ára 14 fill.

A vasutasok községi adója.

Borsodvármegye törvényhatóságának és Miskolcz városának felterjesztését szombaton, e hó 17-én vette tárgyalás alá a képviselőház pénzügyi bizottsága.

A bizottság többsége figyelmen kívül hagyta megyénk és városunk felterjesztését és elfogadta a kereskedelemügyi miniszter törvényjavaslatát, mely a vasuti tisztviselőket és alkalmazottakat, éppen úgy mint a többi állami tisztviselőket, a községi adó kötelezettség terhe alól fölmenti.

A pénzügyi bizottság határozatát — azt hisszük — elfogadja majd a képviselőház is; és így már ma úgy tekinthetünk a kereskedelemügyi miniszter törvényjavaslatára, mint bevégzett tényre.

Mindennek dacára, az ügy rendkívül nagy fontosságát tekintve, indítatva érezzük magunkat arra, hogy nézeteinket elmondjuk.

Az államvasuti tisztviselőknél és alkalmazottaknál a községi adó alól való fölmentése nagyon érzékenyen érinti városunk anyagi érdekeit. Igaz, hogy itt Miskolczon a vasuti tisztviselők fizetésük után eddig nem fizettek községi adót, nem vettek részt azokban az óriási községi terhekben, melyek alatt a város polgárai ugyancsak görnyedeznek, de ez az állapot az egyenlőség, az egyenlő teherviselés elvével összeegyeztethető nem volt. Azokat a kényelmi eszközöket, kulturintézményeket, melyekkel városunk ez ideig dicsekedhetik, mindnyájan — a kik ebben a városban lakunk — egyformán élvezzük; jogos és méltányos dolog tehát, hogy azoknak az intézményeknek létesítéséhez és fenntartásához mindnyájan kivétel nélkül hozzájáruljunk.

Mi a vasutasokra öt esztendő lefolyása alatt csak egy napon haragszunk, azon a napon tudniillik, a mikor országgyűlési képviselőválasztás van s a mikor oly kegyetlenül leszavaznak bennünket. De ezen a napon azután mi is kegyetlenül haragszunk rájuk. Az öt esztendő többi napjain megszűnik haragunk és így ma is, a mikor nem haragszunk, úgy ítéljük meg az ő helyzetüket, a mint az igazság és méltányosság elve szerint megítélhető.

Abban tökéletes igazságuk van a vasutasoknak, hogy ha az állam többi tisztviselői föl vannak mentve a községi adó fizetése alól, miért ne lennének felmentve

ők is, a kik az állam egyik legfontosabb szolgálati érdekét: a közlekedés ügyét látják el? Mi különbség van a postás és a vasutas között? . . . Semmi. A postás leveleket és csomagokat szállít, a vasutasok szintén leveleket, csomagokat és még ezeken kívül személyeket is szállítanak. Ha tehát a postás nem fizet községi adót, miért fizessen a vasutas? . . .

Ezt a különös kérdést azonban nem úgy kellett volna megoldani, a mint azt a kereskedelemügyi miniszter megoldotta. Ez a megoldás szaporítja azoknak a privilégizált állású embereknek a számát, a kikre a községek rengeteg terheik megosztásánál többé nem számíthatnak. A konzekvenziát a másik oldalról kellett volna levonni. Azt mondani: ha az államvasutak tisztviselői és alkalmazottjai résztvesznek a községi terhek viselésében, akkor az igazság és méltányosság azt hozza magával, hogy az állam többi tisztviselői is résztvegyenek abban. Különös dolog az is, hogy az állam a maga részére saját tisztviselőitől megköveteli az állami adót; a községi adó fizetése alól pedig gavallérosan felmenti őket. Könnyű így gavalléroskodni a más zsebére!

A miniszter urak odafent nagy hangon hirdetik, hogy a vidéki városokat emelni kell, erős központokat teremteni keil; de cselekedeteikben egészen ellenkező irányt követnek. Nincs a kerek ég alatt olyan ország, a hol a vidéki városok polgárai annyi elbírhatatlan teher sulya alatt roskadoznak, mint itt szép Magyarországon. Itt Miskolczon fizetünk évenként 500.000 korona állami adót, ezért a rengeteg pénzért ellenérték gyanánt nem kapunk semmit. De talán mégis kapunk valamit. Igen. Ha követválasztás van, kapunk zsandárszuronyt és katonai kordont. Az állami funkciókat: az adminisztrációt, a gyámhatósági, adóbehajtási, ujoneozási, közoktatási, közbiztonsági teendőket elvégezzük magunk, külön a saját költségünkön. És épen azért, mert Miskolcz város hatósága állami funkciókat végez, föl kellett emelni a községi terheket közel *egymillió koronára!* De ezzel a miniszter urak nem gondolnak. Hanem azzal igenis gondolnak, hogy miképpen kell a községi jövedelmeket elvonni az állam javára. Ott vannak a fogyasztási adók. Ezekből Miskolcz városának több százezer koronára menő évi jövedelme volt. Potom

áron elvette tőle a jogokat az állam. A jövedelem leolvadt nyomoruságos 40 ezer koronára. De ezt is megirigyelte a kormány. A fogyasztási adókat teljesen a maga kezelése alá vette s azt mondta a városnak: ha ezekből valami jövedelmet akartok, vessetek ki külön pótfogyasztási adót. A város megfogadta a szép szót és kivetett az adófizető polgárokra 70,000 korona pótfogyasztási illetéket. Ugy-e szép summa! A szegény ember, ha lust eszik, bort, pálinkát vagy egyéb szeszes italt iszik, duplán fizet; megfizet érte először az államnak, azután a városnak.

Most jön egy újabb felvonás. Itt vannak a vasuti tisztviselők és alkalmazottak. Ezekre Miskolcz városa a közigazgatási bíróság döntése alapján úgy tekintett, mint a kikre a jövő nagy feladatainak megoldásánál: a városrendezés, vízvezeték és csatornázás létesítése alkalmával számítani lehet, a kik majd kiveszik a maguk részét a terhek viseléséből. Hiu ábránd és képzelődés volt az egész, melyet a kereskedelemügyi miniszter: *Hegedüs Sándor* az ő törvényjavaslatával most gyönyörűségesen elhegedült.

Ha a miniszter urak odafent így hegedülnek, akkor a vidéki városok nem az erőgyarapodás fölvidító dalát énekelik, hanem valóságos haláltáncot járnak. Ha folytonosan arra törekednek, hogy a városok fentartó erőit elvonják; akkor erős vidéki központokat nem teremtenek soha.

Ha a miniszter uraknak csakugyan az lett volna a komoly céljuk, hogy a vidéki városokat emeljék, a fejlődés és virágzás stádiumába juttassák; akkor nem azt kellett volna tenniük, hogy a vasutasokat kivonják a községi teherviselés alól, hanem azt, hogy a községi adó kötelezettséget kiterjesszék az összes állami tisztviselőkre. Nagyon természetes, hogy ebbeli kötelezettségük teljesíthetése céljából egy másik törvényjavaslatot is kellett volna készíteniük, mely az összes állami tisztviselők fizetésének emeléséről szólt volna szintén szép hegedű-szóban. — De hát erről mi hiába beszélünk. A magyar állam háztartása harminczhárom év óta úgy van berendezve, hogy ott nincs pénz, csak akkor, ha a katonatisztek fizetését muszáj fölemelni.

Ruttkay Menyhért.

Valami a szépművészetekről.

Hazánkban talán a lélek és szív művelésére irányuló intézmények közül semmi sem talált oly igazán, mondhatni hideg közönyre, mint a szépművészetek iránti érdeklődés. — Képtáraink, műremekeink, a művészet alkotásai iránt ép oly kevés érdeklődést, mint érzéket tanusított a művelt közönség — s talán merész mondás, de úgy van, szerény tárlatainkat inkább hiúságból, mint igazi műélvezetből látogatjuk meg. — A művészetek közül egyedül a költő lantja és a színművészet volt az, a mit meg tudtunk érteni, a miért lelkesedni tudtunk, lett légyen az akár idegen vagy a magyar költészet terméke. — A zeneművészet iránti érdeklődés sokáig csak az édes bus népdal felé irányult.

E hideg közönynek oka az, hogy oly kevés műremekeket tudunk felmutatni, melyeket magyar kéz, magyar szív és magyar szellem alkotott.

Elteltek a költészet műremekeitől, hasonlókat a művészet tágas mezején alig vagy csak nagyon keveset produkáltunk. — De a mi kevés műreme-künk van, az mind arról tanuskodik, hogy művészeinkben van teremtő erő, érzék és igazi egyéniség. — Ha ez mind nem érvényesül, annak okát, fájdalom, csak a közönség hideg magatartásában s a művészet iránti közönyben kell keresnünk.

Mi az oka, miben rejlik e közöny?

Ezt megtalálni nem nehéz. Mindenestre a művészet iránti érdeklődés hiányát, úgy az egyesekben, mint a nagyközönségben csak a műérzék hiánya magyarázza meg. — Ezt fejleszteni, ezt nevelni a jövőnek feladata, a nemzetnek jól felfogott érdeke.

Az eddigi politikai viszonyok, a létért való küzdelem, mentségünkre szolgál,

ha ezt tenni elmulasztottuk, de vétkezünk, ha mulasztásainkat helyrehozni nem igyekszünk.

A kormány, a hírlapirodalom, — közéletünk e hatalmas organuma — a művészetek egyes lánglelkű apostolai, mindent elkövetnek újabb időben, hogy a társadalmat mély laetargiájából fölrázzák, erre alkalmas eszközökkel, az ékesszólás minden erejével igyekeznek odahatni, hogy a közönség szívében a művészet iránti szeretet magvait elhínták és hisszük, reméljük, hogy nem terméketlen talajba hullnak e magvak, melyek gondos és okszerű ápolás mellett egykor virágot is fognak teremni. — A közoktatási kormány feladatául tűzte ki e magasztos eszmét az iskola falai közé is bevinni, midőn a középiskolai tantervbe felvette az esztetika és művészettörténet tanítását, mely utóbbi eddig meglehetősen szárazon és felületesen csak a világtörténelem kapcsán tárgyaltak, a nélkül azonban, hogy ez iránt az ifjuság igazi érdeklődését, őszinte szeretetét fel tudták volna kelteni a tanár urak, kiknek legnagyobb része talán maga sem tudott ezek iránt igazán érdeklődni.

Ha az iskolában az ifjuság szívébe csepegtetjük a szép iránti vonzalmat, ha fejleszteni fogjuk a nemes ízlést, ha nevelni fogjuk a műérzéket, ha megismertetjük ifjainkkal a művészettörténelem kiváló alakjait, ha elvezetjük őket a szépművészetek aranybirodalmába, ha fogékony lelkünkkel megtudjuk értetni a szép, a nemes, az igaz — e hármasság Istenség — magasztos fogalmát, úgy a múlt indolentiája kárpótolva lesz a jövőben.

De nemcsak az iskola feladata gyermekeink szívében a művészet szeretetének lángját fellobbantani, ennek már csak fejleszteni, nemesebb irányba terelni kellene a nemes ízlést, a melyet

a gyermek a szülői házból magával vitt legyen.

Fájdalom azonban, korunknak legnagyobb bűne az, hogy az anyák nem tudnak gyermeket nevelni. A mai modern nevelés főképen odairányul, hogy gyermekeinkbe beleoltsuk az ildomosságot, hogy elsajátíttassuk velök a szürke köznapiság könnyed modorát, bevezessük őket a tudományok tömkelegébe s ha ez megtörténik, a mai nevelés feladatának teljesen elég van téve, előttünk áll egy modern ifju, a ki szépen tud bókolni, kecsesen tud hajlongani a hölgyek előtt, talán felületesen vitakozni is tud a kinos megerőltetés árán szerzett tudományokban, talán a társadalom egy bizonyos köre elragadtatva kiált fel, milyen intelligens, milyen sikerült ifju van közöttük, a ki hókuszpókuszaival egy egész társaságot képes elmulattatni. — Ennyi a mai nevelés fogalma szerint teljesen elegendő; a szív, a lélek művelése parlagon marad, ezzel nem törődnek az anyák, ezt nem ismerik el feladatukul. — Nemes szív, nemes lélek minnek e számító világban; nagy és magasztos eszmékért hevülni örültségnek tartjuk e korban, az élet vásárán nem a szív nemessége, nem a lélek fenköltése az, a mit arannyal jutalmaz a kalmárszellem, — hanem a számító ész, a mely rideg közönnyel vagy szánalmas mosolylyal tekint az eszményiségért hevülni tudó lelkekre.

És ilyen nevelés s a kornak ily sivár felfogása mellett csodálkozunk-e, ha a művészet, ez isteni tűz, a nemes és érző-szívek második vallása, az élet fáradaimában kimerülteknek enyhet adó csaltja — nem tud érvényesülni.

A ti bűnötök ez, anyák, kik gyermekeitekben nem ápoljátok a szív virágát, elhagyjátok azt hervadni; a ti bűnötökért bűnhődnek gyermekeitek, midőn

TÁRCZA.

Oh milyen rég volt . . .

*Oh milyen rég volt az,
Istenem, mily régen,
Mikor elindultunk
Csillagos estéken,
Kart a karba öltve,
Szerelmesen ketten,
A virágos kerten.*

*Azóta nem láttam,
Csak hallottam róla,
Hogy beletették egy
Barna koporsóba.
Nem volt a koporsó
Virággal befödve,
Ugy bocsájtották le
A fekete földbe.*

*De ha álmaimban
Nyugalmas éjjelen,
Kiszállván sírjából,
Elöttem megjelen:
Csillagos estéken
Szerelmesen ketten
Átbolyongunk újra
A virágos kerten.*

Karla Béla.

A bolond művész.

— Igaz történet. —

Budán találkoztam vele legelőször, egy kávéházban. Mikor belépett rongyosan, kopotán, egy három huros piszkos hegedűvel a hóna alatt, azt mondta, egyik művész barátom, itt jön a „bolond művész“.

Karcsu, szép alak volt. Abban a rongyos, foltos ruhában úgy nézett ki, mint egy király, ha koldusnak öltözik. Tojásdad, fekete körszakállal és hosszú fekete hajjal övezett arca, magas homloka, mélyen fekvő szemei, egy homályba borult lángészt sejtettek.

A „bolond művész“ a kávéház egyik zugában foglalt helyet, és lecsapta hegedűjét az asztalra. A kávéház tulajdonos oda ment hozzá és megszólította:

„Isten hozta Antal! hát csak ellátogat hozzánk is! De régen nem hallottam játszani. No, hátnem először igyék valamit; hát mit parancsol, kávét vagy théat?“

„Éhes vagyok, enni akarok“, volt a rövid válasz.

A kávékülönböztető hideg ételeket rakott a művész elé és hozza bort. Mikor vége volt a vacsorának, a „bolond művész“ szó nélkül vette hegedűjét és ott székében hátra-

támaszkodva, fejét hátravetve, szemeit a plafonra meresztve, elkezdett játszani.

Ábrándozott.

És milyen játék volt az?

Először lassan, alig hallhatóan kezdte. Az a három hur úgy sirt, úgy sajgott, úgy panaszkodott. Beszélt egy egész elzüllött élet reménytelenségéről és nyomoruságáról, beszélt örületes szerelemről, csalódásról, küzdelemről, éhségről, kinről, melyeknek nevük nincsen és a melyeket csak érezni lehet és megörülni tőlük.

A kávéház tömve volt vendégekkel, de mindannyian visszafojtott lélegzettel lesték a hegedű hangját.

A tekézők, a kártyázók félben hagyták játékukat, hogy a hegedűnek egy hangját se veszítsék el.

Most a hegedű elkezdett örületes tánczot járni. Ez már az örületes tombolása volt. Már nem sirt, nem panaszkodott többé. Gunyolt, átkozódott, kaczagott, és kaczagott vele a gazdája is, hogy az embernek a háta borzózott bele. Nincs az a kivihetetlen fatara, az a nyaktörő accord, a mit el ne játszott volna.

Mikor befejezte játékát, letette hegedűjét, lehorgasztá fejét és egy darabig maga elé

üres szívvel elfásult lélekkel oly sivárnak tekintik e szürke világot, melynek méhében pedig millió kincs, ezer meg ezer szépség rejtőzik, csak nincs szem, mely azokat fel tudja fedezni.

Magyar anyák!

Midőn a haza áldozatokat kívánt, megmutattátok, hogy derék és hősi ifjakat tudtatok nevelni, kik szívük egész melegével, lelkük egész nagyságával függtek a haza és nemzet sorsán. Voltak és lesznek nagyjaink, jeleseink, kik elméjük fényével dicsőséget, hírnevet szereztek és fognak szerezni a magyar nemzetnek; nem nagyítás, de való tény, hogy a külföld több ízben elismerte a magyar fajban lappangó művészi tehetséget, mely nyilván csak okszerű vezetés hiányában nem tud érvényesülni.

A külföldi művész-iskolákat látogató magyar ifjak az elismerés, a kitüntetés koszoruját hozzák haza. És mégis, mi nem tudjuk még eléggé megérteni a művészet fogalmát, nem tudjuk átérzeni annak melegét, nem tudunk úgy lelkesülni művészeinkért és ezek művészi alkotásaikért, mert nincs kifejlődve bennünk az a nemes érzék, mely csak a nemes, fenköltén érző szívek tulajdona.

Innen magyarázható meg az a csekély érdeklődés, vagy mondhatni közönyösség, melylyel művészi alkotásaink iránt viseltetünk.

Ezért nyomorognak művészeink, ezért kénytelenek külföldre vándorolni, mert hazájuk nem tud nekik kenyeret adni, nem tud, mert isteni lényüket nemzetük nem tudja megérteni.

Hozzátok fordulunk, magyar anyák, hozzátok, ti minden igaz és szépért rajongani tudó magyar nők és bizony hisszük, hogy fel fogjátok hozni a művészet egére azt a fényes napot, melynek ragyogása a ti szíveteket, a ti nagyságtokat fogja hirdetni.

Darvas Dezső.

bámult. Azután felállott, fogott egy tálcát és körüljárt gyűjteni; de mindössze négy asztalnál sem volt, hanem a gyűjtött néhány hatost beseperve, fogta hegedűjét és távozott.

Ez a tempója — mondá asztaltársam — játszik a mikor neki tetszik, azt, a mit akar és addig, a meddig kedve tartja. Ha üresek a zsebei, gyűjt néhány hatost, de nem többet, mint a mennyi neki egy napra kell. Ha valami jó embere megkéri és hizeleg neki, hogy milyen gyönyörűen játszik, akkor mosolyogva veszi a hegedűjét, büszkén megnézi, forgatja kezében, megcsókolja és játszik, de ilyen alkalommal sohasem fogad el a pénzt. Ismerősei tudják ezt s észrevétlenül csuszatnak zsebébe egy-egy bankót.

De kicsoda tulajdonképpen ez az ember? Mi volt ő és mitől züllött el annyira?

„Annak nagyon szomorú története van. Atyja már gyermekkorában felfedezte benne a zenei képességet és kiképezte a hegedűjátékban. Bécsben végezte a konzervatóriumot kitűnő sikerrel. Több első díjat nyert. Tanárai fényes jövőt jósoltak neki. Bécsből haza tért pihenni, hogy majd azután hangverseny-körutra keljen. Itt megismerkedett egy zsidó leánnyal. Megszerette s meg akarta kérni a kezét. Szerelme oly oly

A hazai ipar érdekében.

Zala vármegye, a Deák Ferencz vármegyéje megmozdult és kibocsátotta felhívását a hazai ipar pártolása érdekében. Olvassa el minden magyar ember e felhívást, mert ha igaz a biblia mondása, hogy a lélek lélektől születik, lehetetlen, hogy ez a gyönyörű felhívás a maga igazságaival hatástalanul maradjon annak lelkére, kinek ereiben csak egy csepp vére foly a mi fajunknak. A felhívásból adjuk a következőket:

Özönnel öntjük idegen országokba a pénzt, mintha parancsolatra tennők. *Önkénytelen tesszük, hogy előbb koldusok, azután szolgák, végre hazátlanok legyünk.*

Özönnel öntjük. Nem hiszitek?

Sétapálcáikat, ruházatunkat, butorzatunkat, sokan még a kenyérnemű ételt is külföldről hozatjuk. Mert fejérből a liszt. Azzal nem törődünk, hogy vajjon nem mésszel fejerítették-e meg?! Hát a sétapálcát tudjátok-e, hogy csinálják, hogy olyan szép, fényes és „elegáns“? Elviszik a mi erdőnk-ből a fadarabokat, nekünk van elég erdőnk, egy-két fillért fizetnek érte, mi még annyira sem becsüljük azt a letört hitvány ágat, s bemártják egy folyadékba — másnap egy, két, három koronával vásároljuk meg — s gyönyörködünk az idegenek művészetén. Ruházatot, butorzatot s egyéb szerszámot és élelmi szükségletet is külföldről kell venni, azt mondják, mert a magyar még nincs kifejlődve, a külföldi pedig tökéletes. Különös! Talán nincs tehetség a magyar emberben? Hiszen a gyufát magyar ember találta fel. Irinyi Józsefnek hívták. Egy igénytelen ember ágyukat csinált szabadságharcunkban. Ki ne hallott volna Gábor Áron ágyúiról? s a németek, francziák és angolok előtt ez előtt száz esztendővel magyar tudós készített legelőször velozipédet. Bolyai Farkas marosvásárhelyi matematikus volt.

Hogy lehet az, hogy még sincs fejlett magyar iparunk?! Többet mondunk. Hiszen a magyar az ős időben foglalkozott már mesterséggel, előbb, mint földműveléssel; mikor még szántani nem tudott, fényes lószerszámokat készített. Ezelőtt ezer esztendővel volt már, bár kezdetleges fa- és vasiparunk, rézmű és bőriparunk, s nyomban követte ezeket a földműveléssel együtt a szövő, fonó ipar.

Hogy lehet tehát, hogy ezer esztendő múlva sincs kielégítő iparunk, holott tehetség és ezer esztendő volt rá. Van ennek oka. A

magyar nemzet századokon keresztül karddal védelmezte a nyugati országok iparát és életét s most pénzzel ápolja. De nem becsüli meg saját felebarátjának a találmányát és készítményét.

Nem az első, hanem ez a második ok az igazi.

A legnevetségesebb kicsinységgel is meg lehet ezt bizonyítani. Zalavármegyében négyszázezer (400.000) ember lakik. Igazunk van-e, hogy ha minden emberre csak egy 2 filléres tok gyufát számítunk, mely egy esztendő alatt elfogy, pedig több elfogy, igaz-e, hogy ez a megye évenként csak gyufáért nyolcz ezer koronát küld Linzbe és Augsburgba? Az egész országban elfogy százannyi (8000×100) s ez annyi mint nyolczszázezer korona, mely kimegy az országból, pedig benn is maradhatna, sőt ben kelene maradnia.

Nyolczszázezer korona! de ez a legnagyobb találmányra való számítás, mert valósággal két ennyi is kimegy, — s ez csak egy év alatt! (1898-ban pl. egy millió 185 ezer 900 korona). Ez valóság és ez csak gyufa! Hol van a ruházat, butorzat, hol vannak a drága szőnyegek, „sifonerek“, kendők, a bécsi és a brüsszeli csipkék, mikor a kaskatollat is külföldről hozatjuk a kalapra s Angliából vásároljuk a — kutyát is.

Vessen hozzá, a kinek kedve van, hogy csak évenként, mily tenger pénz megy ki ok nélkül hazánkból, a mi szegénységünkre, csufágunkra és szegyenünkre.

Sok az! Rámegy félmilliárd koronára! Mi egyszerű emberek nem is igen tudjuk, hogy mennyi ez.

Ennyivel gazdagodik a külföld évenként. *S évenként ennyivel szegényedik a mi országunk.* De vajjon meddig tarthat ez így! ki tudná megmondani? Magyar anyák, kiknek gyermekeitek és unokáitok vannak, gondoltok-e erre? micsoda just hagytok nekik? Magyarországot? Ki tudja, kié lesz a licztáció? *Mert csakugyan dobra kerül egy pazarló nemzetnek a földje, mint egy pazarló családnak a telke.*

Félmilliárd korona! s ez nem is politikai pénz. Ezt mi egyes emberek adjuk a szomszédoknak, kényszerítés nélkül, önkényesen, magán pénztárunkból. Pedig egy kis takarékossági hajlandósággal magunknak is meg tarthatnók.

A család minden egyes tagjának, a haza minden egyes polgárának takarékoskodni kell, hogy a közbizony romlásnak ne induljon.

forró volt, hogy kész lett volna ére áttérni a zsidó hitre. Szülei elleneztek és kitagadással fenyegették, de a leány gazdag szülei sem akartak a dolgról hallani. Az akadályok elháríthatatlanok voltak.

A leányt egy fiatal jómódu kereskedő kérte meg. Hozzáadták.

Az esküvőre és lakadalomra a művész is kapott meghívót. Mennél közelebb jött a végzetes nap, annál komorabb és szótlanabb lett.

A lakodalmas vacsora után valaki a vendégek közül felszólította az elmerengve ülő ifju művészt, hogy játszik valamit. Az meglepetődött, nem látszott hajlandónak teljesíteni a kérését.

Ekkor szerelme, a fiatal asszony fordult hozzá, halavány szép arcán mosoly vonult végig, mélyen tekintve a művész szeméi közé.

„Kérem, csak egy darabot... Hadd halljam még egyszer... talán utoljára...“

A fiatal embernek a szíve összeszorult, ajkai rángatóztak, holt halavány lett, azonban vette a hegedűjét és elkezdte játszani Paganini boszorkánytánczát. A fiatal asszony zongorán kísérte.

A vendégeknek a hátuk borsódzott az

ördögös művészettel kicsalt hangok hallatára. Ilyen daemoni benyomással még Paganini sem játszhatta szerzeményét.

Játék közben a fiatal asszony egy accordnál feltekintett a zongoráról és mikor tekintete a művész arcára esett, összerement, még jobban elhalványult s kezei a zongora billentyűjéről ölébe estek.

De borzasztó is volt az a változás, a mi a művész arcán végbent. Arcszíne fakó volt; ajkai kékek, szemében kimondhatatlan vad tűz szikrázott és mosolygott; de e mosoly oly borzasztó, oly vérfagyasztó volt!

Most egyszerre vad örületes kacaj hangzott el a művész ajkairól, hegedűjét a földre csapta, hogy darabokra tört, ő maga pedig eszméletlenül rogyott össze.

Mikor magához tért, örült volt...

Azóta nincs nyugta sehol, kóborol, vándorol, folytonosan, három nap, három éj nem találja egy városban és nincs az a hatalom, a mi őt egy helyhez kötni képes volna.

Azt a fiatal asszonyt pedig, a ki menyegzője napján a művészt zongorán kísérte, esküvője után két héttel halva találták agyában. Megmérgezte magát.

Flótás.

A házi ipart és a honi ipart kell megteremteni, s a meglevőket pártolással ápolni, fejleszteni és erősíteni. S a mit a mi földünk megteremhet és megterem, s a mit a mi kezünk megkészhethet és megkészt, elégedjünk meg azzal. *S tartsuk bünnös dolognak, ha valaki könnyelműen külföldre szórja a pénzt.* A magyar föld terményét becsüljük meg s a magyar kéz munkájával elégedjünk meg, vagy ha jobbat akarunk, kérjünk, követeljünk jobbat, de segítsünk is rajta, hogy jobbat készíthessen.

Nem jó a mi készítményünk? Hát pl. a stájeri fegyvergyár úgy egyszerre cseppent az égből? Nem. Elöl kezdette volt az is s fokozatosan fejlődött.

Hát legyünk türelemmel mi is legalább egy két esztendeig.

Értsük meg, hogy a magyar ipar pártolása nem csupán a magyar iparos embernek a pártolása, hanem nemzeti érdek, s kettős célja van. Az ipar fejlesztésével a nemzeti művelődést emeli s a tékozlás megakadályozásával fentartja és gyarapítja a közgazdaságot.

Kedves honfitársaink! Mostanában a miniszter urak is kiadták a rendeletet, hogy becsüljük meg drága hazánk földjének terményeit s pártoljuk a külföldiek felett hazai gyártmányainkat.

Ne várjuk, hogy serkentsenek minket a hazaszeretetre. Legyünk önkénytesek a hazafiság dolgában. Erősebb és állandóbb lesz a mi honszerelmünk, ha szabad akarattól jön az, mint ha rendelet sarkalja.

Ne csak a hivatalok pártolják a hazai ipart és termelést. A hivatalokban nincs benne minden ember. A társadalom közönségének kell pártolnia. Ebben benne vannak a hivatalok is. Benne van minden ember, „kit e föld hord s egével betakar.”

Egy jobb társadalmat kell teremteni. Az emberek gondolkozásmódját, érzését, indulatát, erkölcsét, szokását, hajlamát kell jobb irányba terelni; egy jobb nézetet, véleményt és divatot kell uralkodóvá tenni, hogy közmunkánk, művelődésünk és közgazdaságunk fejlődését öntudatosan segítsük, — tehetségünkben legyünk önérzetesek s a helyett, hogy hiuk lennének mások majmolásában, inkább az ég áldására: földünk terményére és saját kezünk munkájára legyünk büszkéek. Tartsuk dicsőségnak az önállóságot.

Ha ezt a divatot meghonosítjuk, ezt az állandó divatot, akkor az a sok, sok millió pénzünk nem fog idegen földre menni.

Ez a divat lesz az a vámsorompó, mely nem az ország határán, nem is a házunk küszöbén, hanem a szívünkben lesz felállítva s a vérünkkel lesz nemzeti színre festve. Csak ez a vámsorompó fogja megmenteni a közgazdaságot s fogja fejleszteni a magyar ipart s vele együtt a magyar művelődést.

Am nem lehet ezt a vámsorompót egy nap, egy hét alatt, sem egy év alatt felállítani. Nemzedéket kell nevelni. A nevelők, a nevelő intézetek, az anyák, a tanítók, az előljárók s legesleginkább az asszonyok nagy műve lesz az, ha az értelem, érzék, és az izlés jobb irányt vesz.

Nagy reményünk van, hogy ezt a felhívó levelünket különösen az anyák és a tanítók figyelemmel fogják olvasni s egy kissé gondolkodni rajta. — Ti vagytok, magyar anyák és iskolatanítók, a nemzet szívverése. A ti forró lelketekből kerül ki az ember, mint kohóból a tiszta erős vas.

Nektek van a legtöbb kötelességetek, de nektek van a legnagyobb dicsőségetek.

Kedves honfitársaink! A magyar ipar pártolásáról van szó, hogy ne szegényedjünk el egészen a koldusbotig, sőt inkább jobb módra és önállóságra tegyünk szert.

Az ország keleti részén, Kolozsvárt nagy erővel megindult a mozgalom s utána az ország nyugati felében másodikként Zalavármegyében alakítottunk bizottságot az eszme terjesztésére. Hitünk s reményünk van, hogy átterjed az eszme a szomszéd vármegyékre is, mint általában a frislevegő odább, odább

s ma a rónák nádasát lengeti, holnap a bérczek fenyesét suhogtatja, s bejárja az egész országot. — Nem lesz így? Nem lehet tudni. Semmi eredménye sem lesz? Azt sem lehet tudni. Nagy fába vágtuk a fejszét? Lehet. A kislelkűek álljanak félre. A gyáva még kis dolgot sem tud elvégezni. A ki megindul, az elbukhatik, de a ki nem indul meg, az bizonyosan nem jut célhoz.

Jertek, kedves atyánkfiai, felebarátaink, ifjak és öregek, nem és korkülömbőség nélkül, vallás, nemzetiség és politikai pártkülömbőség nélkül, gyertek a legcsekélyebb áldozattal, egy fillérel is, de erős hittel, jóindulattal, szegődjétek a mozgalomhoz, erősítsétek a mi szavunkat és segítsétek diadalra a mi becsületes jó szándékunkat, közös boldogságunkat, a hazának a javára; mert ha boldog az ország, olyan az, mint az Istennek igazságos napja, visszasugározza ránk a boldogságot.

Jótekonyczélú hangverseny.

Nemcsak hazánknak, hanem az egész világnak történetében páratlanul áll az a gonosz tett, mely jóságos királynéknak életét kioltva, megfosztotta a királyi férjet hűséges hitvesétől, a felséges királyi házat a legjobb anyjától s a mi édes hazánkat szeretett királynéjától. Mély gyászba borult akkor a magyarok hazája. Még most se derült ki az ég egészen felette. A nemzet rajongásig szeretett királynéját nem tudja feledni. Vigaszt keres révedező szemünk, vigaszt keres a lesújtott királyi szív, vigaszt keresnek a szeretett királynéjoktól megfosztott alattvalóknak milliói. És hol keressük e vigaszt? Kitől kérjünk megnyugvást, ha nem attól, a ki az élet és halál, az irgalom és könyörület Ura és Istene!

Nagy emlékek felállításával meg lehet őrizni az elhunyt emlékét, kifejezésre juthat a nemzet kegyelele: de az elköltözött léleknek csak a vallásos buzgóság, az ima hozhat irt és enyhülést, mert szent és üdvösséges gondolat a megholtakért imádkozni.

Ez a gondolat szülte nagyjaink elméjében azon üdvös eszmét, hogy Erzsébet királyné emlékéhez legméltóbb templomot emelni; templomot az ország szívében, melyet Erzsébet királyasszony annyira szeretett. S e templom a nemzet összerakott filléreiből fog felépülni. E célból indult meg a gyűjtés az egész hazában. E célból rendeznek most ünnepségeket mindenfelé.

A borsodmegyei gyűjtő bizottság is e nemes cél érdekében óhajtja összegyűjteni Miskolcz város és Borsodmegye hazafias közönségét azon a nagyszabású koncerten, melyet február 26-ikán rendez s a mely igen fényesnek ígérkezik. Méltán várhatjuk a legszébb sikert, mert a közreműködő kiváló egyéniségek részint városunk jelesei, részint a főváros kitűnőségei.

Lovaiha Albertné s *Knoblauch* Margit gyönyörű zongorajátéka, *Radányi* Alice elbűvölő éneke már régen bámulatunk tárgyát képezi. *Payer* Olga hegedűvirtouz művésze, *Rátonyiné* Maróthy Margit elragadó előadása, *Pekár* Gyulának, az országos hírnő irónak felolvasása a legmagasabb fokra emeli érdeklődésünket. Bizvást fordulunk azért városunk és megyénk hazafias közönségéhez, kérve a nemes cél érdekében nagybecsű támogatásukat.

Meghívók nem küldetnek szét. Jegyek *Lóvy* József fia kereskedésében előre válthatók.

UJDONSÁGOK.

Tájékoztató.

Február hó 21-én. A miskolczi ev. ref. főgimnázium ifjúságának hangversenye a Koronán.

Február 24. A diósgyőri vas- és aczélgyári nőt

len alkalmazottak táncestélye a kaszinó nagyteremben.

Február hó 25-én: A miskolczi kereskedők és kereskedő-ifjak együletének tisztújító közgyűlése.

Február hó 26-án: Árverés a gömöri pályaudvaron d. e. 9 órakor.

Márczius hó 3-án. A miskolczi polgári dal-egyület táncczal egybekötött dalestélye a Koronán. *Naponta* előadás a színházban.

— **A m.-csáthi vasut ügye** immár teljes megoldást fog nyerni, a mennyiben közgazgatási bejárása is kezdetét vette tegnap *Barthos* Andor miniszteri titkár vezetése mellett. A kereskedelemügyi miniszterium e kiküldöttén s *Kubik* Gyula mérnökön, mint engedményesen kívül részt vesznek a bejárásban: *Dr. Tarnay* Gyula alispán, *Soltész* Nagy Kálmán kir. tanácsos, polgármester, *Raisz* Ernő főmérnök, *Fejér* Endre és *Buthy* Lajos főszolgabírák. Mint értesülünk a vasut közgazgatási bejárása még a mai nap folyamán befejezést fog nyerni.

— **Esküvő.** Szép egybekelési ünnepélynek voltak tanui azok, kik folyó hó 17-én délelőtt a reformátusok új templomában megjelentek. Ez alkalommal esküdtök örök hűséget *Eber* Viktor a helyben állomásozó huszár ezred rokonszenves századosa özv. *Szevessy* Péterné szül. *Bay* Sarolta urnőnek. Az előzőleg végbe ment polgári frigykötésnél *Kállay* Manó m. á. v. üzletvezetőségi ellenőr és *Bay* Bertalan m. kir. honvéd huszár főhadnagy, a menyasszony fivére, szerepeltek mint tanúk.

— **Gyászhir.** Városszerte nagy és mély részvért keltett az a megdöbbentő hír, hogy *Fazekas* Béláné szül. *Hönsch* Ida urnő f. hó 13-án Fiumében jobblétre szenderült. A megboldogult drága hamvait Miskolczra hozták s a gyászoló közönség óriási részvért mellett pénteken az avasi családi sirboltban helyezték örök nyugalomra. A gyászszertartást *Zelenka* Pál püspök végezte s a virág-erdővel borított koporsó felett megható gyászbeszédet tartott. A kiadott gyászjelentés így hangzik: *Fazekas* Béla ugy a maga, mint gyermekei *Iduska*, *Erzsike*, *Józsi*ka, *Margit*ka és *Ilonka*, valamint az elhunyt szülei *Hönsch* Ede és neje szül. *Jakobs* Felicze, testvérei *Hönsch* Árpád és neje, *Hönsch* Vilmos, *Hönsch* Gizella férjezett *Szvoboda* Gyuláné, *Hönsch* Anna férjezett *Ursziny* Gyuláné, továbbá édes anyja özv. *Fazekas* Józsefné született *Vadnay* Erzsébet és nővérei *Berner* Gézané, özv. *Weber* Boleszlávné és *Poták* Lajosné, ugyszintén a nagyszámú rokonság nevében fájdalomtól megtört szívvel jelenti feledhetetlen kedves felesége, a legjobb anya, gyermek, testvér, meny és sógor-nőnek, *Fazekas* Béláné szül. *Hönsch* Idának f. hó 13-án, reggeli fél 5 órakor, boldog házasságának 10-ik esztendejében történt gyászos elhunytát. A megboldogult hült tetemei lakásán (*Adria* palota), f. hó 15-én reggeli 7 órakor fognak az ágostai hitvallás szertartásai szerint megáldani, ezeketán a vasuti indóházhoz kísértetni s f. hó 16-án fél 3 órakor a miskolczi vasuti indóháztól az avasi családi sirboltban örök nyugalomba helyeztetni. Fiume, 1900. február hó 13-án. Áldás és béke poraira!

— **Halálozás.** *Dr. Kovács* Gábor ev. ref. főgymnásiumi igazgatót és *Kovács* Lajos állami felső kereskedelmi isk. tanárt nagy és mély gyász érte. Szeretett testvérjök: özv. *Székely* Józsefné szül. *Kovács* Irzsebet urnő életének 41-ik évében hosszú és kínos szenvedése után örök álmra szenderült. Teme-tése hétfőn délután nagy részvét mellett ment végbe. Béke poraira!

— **Nagy idők tanuja.** Ó-Hután, e hó 8-án 68 éves korában meghalt *Petranics* István nyugalmazott tanító, volt 48-as honvéd. Az öreg tanító küzködéssel, viszontagsággal teljes életéből levelezőnk sorai alapján a következő érdekesebb adatokat említjük meg. *Petranics* István született 1833-ban Sáros-megyében. Nagybatjának. *Kovalcsik* József egri kanonoknak segítségével Egerben 1

gimnáziumot végzett. Mikor a szabadságharcz kiűtött, ő is felcsapott katonának. Egy ütközetben leesett lováról, elfogták és Velenczébe vitték. Itt is mint szakaszvezető szolgált, de megszökött. A tengeren $\frac{3}{4}$ évig hányódott, míg végre hajótörést szenvedve Szicília szigetére került, hol beállt matróznak. Innen Görögországba ment, hol egy patikárusnál mint laborans szolgált 8 évig. Innen haza jutva, nagybátyja, Kovalcsik József kanonok, a tanítóképzőbe adta, hol kiképezvén magát, kitűnő diplomával Jász-Kürtre pályázott. De ott nem sokáig élhetett, mert ismét besorozták osztrák katonának s 1859-ben Piemontba vitték. 1862-ben mint tanító Ó-Hután telepedett meg s egy háznál iskolát nyitott. Fizetést nem kapott, hanem úgy járt ebédelni házról-házra. Négy évi nyomorgás után egy ó-hutai paraszt ember helyett 300 forintért beállott katonának. Részt vett a königráti csatában, honnan haza kerülve, visszatért Ó-Hutába, hol 1893-ig tanítóskodott. Ekkor nyugdíjazták s most, hogy meghalt, minden atyafiától távol csupán öreg tanítványaitól kísérve helyeztetett örök nyugalomra az ó-hutai temetőbe. Béke lebegjen sokat hányatott porai fölött!

— **A nemzeti kaszinó.** Városunk és vármegyénk művelt köreinek egy hatalmas társas-egylete: a „Miskolczi Nemzeti Kaszinó” vasárnap délelőtt tartotta meg évi rendes közgyűlését. Báró Vay Béla, a kaszinó elnöke szép beszéddel megnyitotta a közgyűlést, mely után Szombathy László titkár olvasta föl az igazgatóság jelentését. A jelentésből értesültünk, hogy a kaszinónak 700 kor. pénzkészlete maradt; van 247 helybéli, 57 vidéki, összesen 304 tagja; a könyvtár jelenleg 1300 kötetből áll. A jelentés őszinte s meleg szavakkal emlékezik meg azon sajnálatos balesetről, mely a kaszinó érdemes pénztárnokát, Fischer Lajost oly váratlanul sujtotta. A kaszinó halottai voltak: gróf Szirmay Alfréd, Schweitzer Sámuel, Friedman Károly és dr. Breuer Mór. Az igazgatói jelentést tudomásul vették és Kaffka Ignác javaslatára a kinyomatását is elhatározták. Örvendetes tudomásul vették a pénztári jelentést: a buzgó és lelkiismeres pénztárnoknak a felmentvényt megadták és jegyzőkönyvi elismerést nyilváníttak. Ezután a tisztújítás következett. A tisztikar egyhangulag választatott meg. Az eredmény a következő: Tisztikar és választmány, elnök: báró Vay Béla, alelnök: Orczy Gyula, igazgató: Bulyovszky Gusztáv, pénztárnok: Fischer Lajos, ügyész: Glós Károly dr., titkár és könyvtárnok: Szombathy László. Választmány: Bartányi Gyula, Bárczay László, Bottlik Lajos, dr. Csáthy Szabó István, Görgey László, dr. Gencsi Samu, dr. Holländer Gusztáv, dr. Ixel Soma, Horváth Lajos, Kaffka Ignác, Kazai Mór, Lichtenstein József, dr. Markó László, Melczér László, Ortway Miksa, Radvány István, Soltész N. Kálmán, Stein Zsigmond, Szathmáry Királyi Pál, dr. Tarnay Gyula, Vladár Ervin. Számvizsgálók: Kun Kálmán, Siráky Árpád, Losonczy István. — A közgyűlés befejezésül szolgált az a fényes bankett, mely az egyesület helyiségében este 8 órakor vette kezdetét. Az estélyen társadalmi életünk kitűnősegei nagy számmal vettek részt s így mindenki elgondolhatja, hogy szellemes és magas színvonalon álló pohárköszöntőkben sem volt hiány. Az első pohárköszöntőt báró Vay Béla elnök mondotta a királyra. Ezután Bulyovszky Gusztáv, a kaszinó igazgatója báró Vay Béla elnököt élte. Majd dr. Tarnay Gyula alispán Bittner altábornagyot, English Popperich vezérőrnagyot és a katonai tisztikar tagjait élte meg-megújuló lelkesedés és éljenzés között. Bittner Vilmos altábornagy, hadosztály-parancsnok szólt fel ezután és magyar nyelven egy lelkes felköszöntőt mondott; lelkesen beszélt a katonaság és polgárság közötti jó és barátságos viszonyról, melyet fejleszteni, fokozni mindig kötelességének tart. A felkö-

szöntő óriási lelkesedést és tetszést keltett és percekig tapsoltak. Pohárköszöntőket mondottak még: dr. Gencsi Samu Zelenka Pál püspökért, Blazsejovszky Ferencz apátplébánosért; Gálffy Ignác báró Vay Elemer főispánért; Evva Ernő dr. Tarnay Gyula alispánért és Soltész Nagy Kálmán polgármesterért; dr. Sugár Gyula Ortway Miksa kir. törv. elnökért és Görgey László üzletvezetőért, Vadnay Tibor Bulyovszky igazgatót és a tisztikart élte. A társaság emelkedett hangulatban csak a késő éjjeli órákban oszlott szét.

— **Szerkesztőségünköl.** Dévényi Miklós, lapunk belmunkatársa, a színházi rovat vezetése miatt a közte és lapunk szerkesztője között támadt nézeteltérések következtében lapunk szerkesztőségéből kilépett.

— **Hónapos vásárok Szikszón.** Szikszó nagyközsége hónapos vásárokat szándékozván tartani, köriratot intézett a vásártartó községek és városokhoz, hogy nincs e kifogásuk a vásár megtartása ellen. Miskolc város is kapott ilyen köriratot. Városunk — mint értesültünk — tiltakozni fog a vásárok szaporítása ellen, amelyek az iparosok határozott károsításával járnak s ezen szempontból már mozgalom is indult meg a kisebb forgalmu vásárok beszüntetése tárgyában. A kérvényben felhozott azon indok, hogy a hónapos vásárok tartása a Szikszóhoz közel fekvő vidék érdeke, helyt nem foglalhat, mert a vidéki közönség szükségleteit a szikszói kereskedésekben s iparosoknál vásár nélkül is beszerezheti; az eladó portékáját pedig a miskolczi piacon könnyebben s jobban értékesítheti. Nem a vidék érdeke, hanem Szikszó község érdeke kívánja tehát a vásárt; ott sem az iparosok, hanem a helypénz-szedésért maga a község s különösen a korcsmárosok. Ezért pedig a vásárokat szaporítani nem szükséges, sőt inkább csak gyéritése volna czélszerű. De jól megfontolva a dolgot, még talán Szikszó nagy nagyközségének is jobb, ha csupán a nagy látogatottságnak örvendő országos vásárok mellett marad, mert a heti vásárokkal ezeket is teljesen el fogja rontani.

— **A hol a vevők jubilálnak.** Mult évben ünnepelte meg Mauthner Ödön, csász. és kir. udvari szállító magkereskedése Budapest fennállásának 25 ik évfordulóját. Az idén megjelent magárjegyzékében, mely a gazdaközönségnek egyszersmint szakavatott utmutatóul is szolgál, — látható, hogy vevőinek nagy része, mint a naponta százanként beérkező elismerő és dicséző levelek igazolják, jubilálnak. Nagy dolog ez most, mikor amerikai here és más alárendelt minőségű magokkal árasztják el a magyar gazdákat. Különbösen is általánosan ismert, hogy Mauthner Ödön az egyedüli cég, melyhez föltétlen bizalommal fordulhat minden gazda és minden kertészkedő. Évtizedek óta majdnem az összes osztrák és magyar uradalmak, élén a népszerű József főherczeg Ó fenségével, 20—25 év óta állandóan Mauthnernél fedezik magszükségletüket. De nem csak a nagy uradalmak és mintagazdaságok, hanem hazánk nagy és kis gazdáinak, kertészkedőinek zöme is Mauthner világhírű üzletének állandó vevője.

— **Öt percz — két korona.** Nem telik bele sok idő és az ember úgy cselekszik majd, ha épp szükségét érzi, hogy egyszerűen odaáll telefonja elé és már beszél is — pesti emberével. Kérdez s választ kap, a mi idáig napokig, s legjobb esetben órákig eltartott. Tulajdonképen nagy vívmányról van szó, s mi mégis röviden ösmertetjük, onnan van, mert hiszen ezért már évek óta verekszünk mi miskolcziak azzal a rendelkezésünkre álló erővel, a mit csak kifejtethünk. Mégis meglepő a hír, a miben szinte kételkedünk is mindaddig, amíg nem látjuk egészen készzen, magunk előtt. Ha a hír megbízható, úgy nemsokára öt perczenként két koronát szurva le — beszélhetünk majd a mi székes-fővárosunkkal s tökéletesbedünk abban is, a miben már jó régen kellett volna sor

alá jönnünk: a budapesti telefonnal. Már nem messze vagyunk tőle, hogy ez a távbeszélő-hálózat teljesen kiépüljön. És akkor belekiálthatunk majd a kagylóba: Halló, kérem ezt meg ezt az urat, ebben meg ebben az utcában! S egy percz mulva megösmérjük a hangját s halljuk a nézetét. Szóval — lesz pesti telefonunk.

— **Katonák szabadságolása az aratás idejére.** A miért nálunk — agrárállamban hiába küzd a gazdatársadalom és a parlament, azt a bajor hadügyminiszter rendeletben adta meg a bajor gazdának. Elrendelte ugyanis, hogy az aktív katonaságot minden évben július 15-től augusztus 12-ig, az aratási munkálatok idejére megfelelő számban szabadságolják s a lövő és harcászati gyakorlatokat úgy rendezik, hogy ez intézkedéssel ellenkezésbe ne kerüljenek. Mintán a mi kedves sógoraink, kik a katonai-operát dirigálják, eszméikben legalább is 50 esztendővel késni szoktak, hát életbe lép 100 esztendő mulva.

— **Anarchisták kerestetnek.** Valamelyik németországi városi policzjától hivatalos irás érkezett a miskolczi rendőrkapitányi hivatalhoz, a melyben a rendőrkapitányság figyelmét öt notorius anarchistára hívják fel, a kik megunva nagy Németországban a rendőrség folytonosan zaklatásait és ébren szemű detektívjeit, elindultak szebb hazát keresni, a hol a policzaj nem olyan szemfüles. Úgy látszik Magyarország konveniált az ipséknak, mert állítólag keresztül jöttek a Kárpátokon. Ki is lett adva a miskolczi rendőröknek a rendelet: fogjatok anarchistát! Megérjük majd, hogy a legközelebbi napok valamelyikén, ha teszem azt hajnal felé gyűrött ruhában beszeszelve ödölög haza valamelyik jókedvű polgártársunk, elébe áll a rend éber öre azzal: uraságod nem anarchista? A körözöttnek neve különben ez: Fortunató József 28 éves olasz famunkás, Jilek János 39 éves cseh bányász, Král Antal 41 éves cseh bányász, Marczó Rafael olasz szabó és Zecztinger Antal osztrák munkás.

Színház, Művészet.

* * **Bethleni László jutalomjátéka.** Szintársulatunk baritonistája: Bethleni László szombaton vette jutalomjátékát. A játék csak meg volt, de a jutalom, az bizony elmaradt, mert az a virsli-koszoru, a pezsgős üveg és az egyéb ajándék, a mit kapott, egyáltalában nem állt arányban azzal a nemes és ambiciózus törekvéssel, melylyel Bethleni a közönség műgényeit minden fellépése alkalmával kielégíteni igyekezett. Bizony-bizony Ferenczi (abbé), a mikor ott a kerítésen fölakadt, nem találta magát a helyzet magaslatán. Arra a kérdésre: „Mit csinál ön ott?” nem azt kellett volna felelnie, hogy: „Nézem a diósgyőri vas- és aczélgárgyáronjait”, hanem azt, hogy „Nézem a miskolczi jó publikumot, vajjon hol maradt?!” Igen. Mert a miskolczi publikum ezen az estén nem volt a színházban, legalább nem volt olyan számban, a mint azt a jutalmazandó megérdemelte volna. No de hagyjuk ezt! A miskolczi publikum izlése manapság úgy van berendezve, hogy jutalmat és elismerést itt csak nők kaphatnak. Hej, ha annak a várva-várt női emancipácziónak ideje már itt volna, ha a csontos férfi tenyerek helyett parányi női kacsók összeveréséből támadna a falrengető taps, ha rövid ruhás, kékharsnyás kisasszonyok tombolnának ott a diákok helyén egetverő zajjal, ha czvikkeres urnók udvarolnának a színházban s rendeznék a botrányokat egyik másik színművész tiszteletére, akkor bizony másképpen ütött volna ki a Bethleni jutalomjátéka is. Kérdezik önök: miért. Azért, mert Bethleni ezen az estén csinos és fess muskétás kapitány volt. No, mit csodálkoznak ezen? Hogy Bethleni egy kissé kövér, az semmit sem tesz. Vannak a császári és királyi hadseregben is kövér kapitányok, a

kik pompásan feszítenek. Azután pedig nagyon sok finom izlésű nőt ismernek, a kiknek éppen ilyen kövér emberek az ideáljuk. No már most, kérem szépen, ha fentebb említett emancipált nők közül valamelyik a derék művészbe beleszeret, mi történt volna? Csinált volna neki olyan jutalomjátékot, hogy még a karzatról is potyogtak volna az aranyórák és gyémántgyűrűk a szinpadra. Igaz a! Talán még nem is mondtam, micsoda darabot adtak elő? De hát minek is mondjam? A muskétás kapitányról mindenki tudhatja, hogy mást nem adhattak, mint „*Tiszturak a zárdában*“. Hígyjék el önk, még képzelni sem lehet veszedelmesebb helyzetet, mint a mikor katonatisztek kerülnek egy zárdába. *Bethleninek* meg *Hunfinak* nagy szerencsésük volt, hogy barátságuk volt rajtuk, mert ha e helyett a tisztos gunya helyett saját katonai uniformisukban rukkolnak be, biz' isten nagyon furcsán jártak volna. Nem hiszem, hogy akkor *Ebergényiné* fejedelemasszony, *Tharaszovics* Oportuna nővér és a szent *Ferenczi* abbé fel tudták volna tartani a rendet. Tyhű, micsoda felfordult világ lett volna ott! No de hát rajtok volt a barátságuk s ez megmentette őket a veszedelemtől. De még így is majd pórul jártak, mert a két leg-rakonzatlanabb apácza-növendék: *Csongori* és *Ledófszky* így is majd leszédtek róluk a reverendát. A szerelem elfojtott tüzeinek kitörését mind a ketten nagy művészi sikerrel juttatták kifejezésre. A helyzet még veszedelmesebbé vált, a mikor *Ragányi* Iza, mint a fogadóbeli pinczernő a zárda udvarába került. Ez az aranyos kedélyű művész nő énekével és játékával nemcsak a muskétást kapitányt, hanem a közönséget is föl-villanyozta. Mit mondjak még? Az ének és zenekarok gyengén, hanem a diákok — kitűnően működtek.

Vasárnap Madách Imre remek drámai költeménye, az „*Ember tragédiája*“ került színre ebben az évadban másodszor. Szinte jól esett az ugynevezett modern vigjáték-irodalom áradata között ennek a magas eszmei színvonalon álló drámai költeménynek az élvezete. De a miskolci közönség — úgy látszik — nem nagyon rajong az ilyen élvezetek után, mert alig félig töltötte meg a nézőteret. Az előadás megfelelő volt. *Almássy* (Adám) és *Csókáné* (Éva) játékát mindvégig nagy tetszéssel kísérte a közönség. A többi szereplők közül kitűntek: *Baghy* (Lucifer), *Abonyi* Aranka, *Ragányi* Iza, *Breznay* és *Ferenczi*.

Hétfőn Feld M tyás Trilbikje került előadásra. Azonban sem a szinlapra vaskos betűkkel kinyomtatott: „Kaczagtató énekes bohózat“, sem a népelőadás nem tudott közönséget vonzani. Sokkal jobban ismeri közönségünk e darabot, minthogy azzal szükségesnek tartanók e helyütt is foglalkozni, sőt éppen mivel már oly régi ismerőse közönségünknek s mivel alkalma volt azt a miskolci szinpadon már sokkal jobb előadásban látni, éppen azért kongott ez este a színház. *Latabár* Stern *Romeo*ja minden tekintetben igen „fiatal“ volt. A kik Tiszai alakítására visszaemlékezve, pártizmat próbáltak vonni a két pomádégyáros között, azok óriás különbséget constatáltak — a *Latabár* rovására. Ha a szinlap nem erősíti, hogy *Ilonka* (Abonyi) *Romeo* gyermeke, azt alig hittük volna el. Mindazonáltal a „*Der Mann kommt*“ és a „*Móricz weis entlassen*“ még most sem vesztette el minden hatását — főleg a karzatra. Bár a 3-ik felvonásbeli főjelenetét *Latabár* teljesen kiaknázni nem tudta, a törekvés még sem tagadható meg tőle teljesen. A *Lorissonok* elég jók voltak, *Csongory* helyett *Huckstüdt* személyesítette *Lónát* ügyesen. Minden tekintetben teljesen kifogástalan alakítást mutatott be *Tharaszovics*, jobb *Ripityi* *Adelaidét* keresve sem találhatnánk, de annál óriásabb és szembeszökőbb volt a contrast közte és „aggszűz“ társai között, kik mintha nem is hus és vérből lettek volna. *Győre*, e

tehetséges színészünk nem tudta magát beletalálni a nem neki való szerepbe. *Molnár* helyül közel ügyesen mozgott. *Breznai* kis szerepében jó volt. *Ferenczi* ez esti alakítása nem tartozott a legjobbak közé, míg *Taffy*, *Sandy* és *Billi* — nem is említve a svéd csalogányt, brazillia csillagát és *Didi* gyémántkirálynőt — csak a szinlapon szerepeltek, úgy látszik, hogy népelőadásban fél ház mellett ezt is elegendőnek tartották, szóval az előadás szabadon rövidített volt. A közönség osztatlan és őszinte elismerése méltán nyilvánult meg *Taraszovits* mellett.

* * * **Elmaradt vendég szereplés.** *Vlad* *Gizella* operette primadonnának e hétre kitűzött vendég szereplései, a művész nő férjének súlyos megbetegedése folytán, egyelőre határozatlan időre elmarad. Bár őszinte sajnálat, de azon reményben regisztráljuk e hirt, hogy a művész nő vendég szereplése nem fog sokáig késni.

* * * **Kubelik Ján.** Miskolcz város művelt közönségének pénteken este ismét alkalma nyílt gyönyörködni *Kubelik* hegedűjátékában. A művészet egén hirtelen, valóságos üstökös-ként feltűnt fiatal ember bucsu hangversenyére zsufolásig megtelt a *Seper*-szálló díszterme fényes közönséggel, mely a belépő művészt zajos éljenzéssel fogadta. A világ híru hegedűművész játékaról minek beszéljünk. Az egybesereglett nagy közönség most is, mint az első alkalommal, elragadtatással hallgatta azt a káprázatos, örldögi játékot, melyet ez az Isten kegyelméből való művész azon száraz fán művelt. Minden egyes szám után falrengető taps és éljenzés következett. Műsorának első száma *Paganini* D-dur hangversenye volt, azután *Wieniawsky* *Legendája* és *Sarasate* „*Zigeuner Weise*“ következett. A közönség zajos kívánságára programját még két számmal megtoldotta. A szünetek között *Szeghő* *Vilma* operaénekesnő, a Magyar Színház tagja énekelt több dalt nagy és mély hatással. A páratlanul álló műélvezetért „*Verő J. és társa*“ könyvkereskedő cég, mely a hangversenyt rendezte, köszönetet és elismerést érdemel.

Egyletek Mulatságok.

> **Ifjusági hangverseny.** A miskolci ev. ref. főgymnasium ifjusága f. hó 21-én a *Korona* dísztermében hangversenyt rendez, mely az előjelekből ítélve, igen sikerültnek ígérkezik. A hangverseny műsora: 1. *Illuzió*, *Klima* *Mihálytól*. Előadja az ifj. zenekar. *Vezényli*: *Kovács* *Gábor* 8. o. tan. 2. *Judás*, *Várad* *Antaltól*. Szavallja *Markó* *István* 7. o. t. 3. *Werner* *bácsudala* a „*Säckingeni* *trombitás*“ból. *Nessletről*. Előadják: I. hegedűn *Terhes* *L. 6.*, *Gimes* *Jenő* 7. II. hegedűn *Mikuleczky* *István* 7. oszt. tanulók, violán *Klima* *Mihály* *karnagy*, *kis bögön* *Bodolay* *István* 6., *zongorán*: *Pataky* *Sándor* 8. és *czimbalmon* *Kovács* *Gábor* 8. oszt. tanulók. 4. *Házassági ajánlat*, *Gárdonyi* *Gézától*. Szavallja: *Kovács* *Gábor* 8. oszt. tan. 5. *Fonódal*, *Litolftól*. Előadja *zongorán*: *Buday* *Józsefné* *urnő*. 6. *Magyar népdalok*. Előadják: I. hegedűn *Terhes* *Lajos* 6., *Gimes* *Jenő* 7., II. hegedűn *Nagy* *László* 6. oszt. tanulók, violán *Klima* *Mihály* *karnagy*, I. *kisbögön* *Bodolay* *István* 6., II. *kisbögön* *Pataky* *Sándor* 8., *nagybögön*: *E. Tóth* *József* 6. és *czimbalmon* *Kovács* *Gábor* 8. o. tanulók. — 7. *Turista* *induló* *Klima* *Mihálytól*. Előadja az ifj. zenekar. (*Vezényli*: *Pataky* *Sándor* 8. o. tan.)

> **Gazdák bálja.** Vasárnap este zajlott le a *Korona* nagy-termében az idei farsangnak kétszáz kivül egyik legsikerültebb bálja, ja miskolci mezőgazdák társas egyesületének a bálja. Mióta e derék egyesület fenn áll, életképességét s a hozzá fűzött szép reményeket mindenütt, minden téren a legfényesebben beváltotta, ezt igazolja az a szép vendég korszor, melynek tagjai közt helyi társadalmunk csak nem minden számot tevő

eleme jelen volt. Ott voltak a többek között *Kaffka* *Ignác* *nyug. kir. táblai bíró*, *Dr. Német* *Imre*, *Dr. Koncz* *Miklós* *ügyvéd*, *Kun* *Kálmán* *nyug. kir. törv. bíró*, *Dr. Rácz* *Jenő* *gyógyszerész*, *Dr. Szabó* *József* *ügyvéd*, *Nagy* *Ignác* *ev. ref. lelkész*, a városi és megyei tisztikar számos tagja és még igen sokan. Az első négyest 100 pár tánczolta, a rendezés minden tekintetben kifogástalan volt; a gazdasszonyok vendéglátása pedig szives és igazán magyaros.

> **Tiszti-estély.** A szombati tiszti estély még az eddig kivétel nélkül jól sikerült estélyeket is felülmulata. Az est sikerét a választékosan összeállított műsor pontjainak művészi előadása nem kevésbé emelte, mint az ezt követő kedélyes és fesztelen táncmulatság. A hangversenyt a katonai zenekar nyitotta meg, jeles képzettségének ismét tanujelét adván, majd *Feuer* *Irén* *urnő* és *Karly* *István* *szép zongora száma* következett. *Loejen* *Pál* *kapitány* három dallal járult az est sikeréhez, míg *Radvány* *Alicze* *urnő* mint mindig, úgy ez utal is magával ragadta a közönséget. A tisztikar nyolcz tagja által mesterileg előadott két dal után a zenekar fejezte be a magas niveauan álló hangversenyt *Delibes* *Nailájából* vett intermezzoval. Az ezt követő táncmulatság, mint megjegyztük, méltó folytatása volt a ritka élvezetet nyújtó hangversenynek.

> **Hangverseny.** Fényesen sikerült hangversenyyel egybekötött tánczestélyt rendezett vasárnap a sajó-szt.-péteri izr. nőegylet. Az ottani kaszinó nagyterme zsufolásig megtelt *Sajó-Szt.-Péter* s vidékének intelligens közönségével, különösen szép számmal voltak jelen miskolcziak. A mulatság kedélyes s fesztelen volt s a mellett teljes műélvezetet nyújtott, a jelenlévők nem is fukarkodtak tetszésüknek zajos tapsviharral kifejezést adni. Az érdekesen összeállított műsorból kiemeljük *Láng* *Ottó* *hirlapíró* *kollegánk* *hangulatos* „*Gizike*“ *románca*t, melyet *Klein* *Mór*, *Neumann* *Mór*, *Zitterbarth* *Alajos* *hegedűn*, *Kovács* *Herman* *fuvolán* s *szező* *gordonkán* *adtak* *elő*. Ugy a szerzőt, mint a szereplőket zajosan megtapsolták. *Czövekh* *Károly* „*Házassági ajánlat*“ *cz. vig* *monologot* *szavalta* *el* *általános* *derültséget* *keltve*, *sőt* *köz* *kivánatra* *még* *egy* *mulatságos* *magán* *jelenetet* *adott* *elő*. A zenetársaság mutatott be ezután egy nehéz s szép részletet a „*Zsidónó*“ *operából*. A darabban előforduló szép fuvola-sólot *Kovács* *Herman*, a clarinet-sólot *Zitterbarth* *Alajos* *játszották* *megkapó* *színezéssel*, *szabatos*, *biztos* *technikával*. Ezen kívül a zenetársaság összevágó előadásban *Beethoven* *serenadját* *adta* *elő*, *végül* *Zitterbarth* *Alajos* *oly* *gyorsan* *köz* *kedveltség* *re* *emelkedett* „*Friss Ujság*“ *lengyelkáját*. *Köz* *kivánatra* *még* *Kovács* *Herman* *fuvolán* *adott* *elő* *néhány* *szép* *magyar* *népdalt*. A hangverseny ezzel véget ért s kezdetét vette a táncz, mely tartott megszakítás nélkül kivilágos kivirradtig. Az estély szép sikere *Bródy* *Miksné* *urnő*, a nőegylet elnöknője s a rendező bizottság, élén *Klein* *Mór* és *Freudlich* *elnökök* *érdeme*, kik minden lehetőt elkövettek a mulatság sikerének érdekében.

> **Tánczestély.** Hirt adtunk arról, hogy a diósgyőri vasgyár nőtlen alkalmazottai f. hó 24-én egy igen sikerültnek ígérkező estélyt szándékoznak rendezni, mint értesültünk, a rá következő napon pedig a diósgyőri fiatal nős polgárok tartják tánczestélyüket. A rendező bizottság élén *Lustig* *Jenő* *buzgólkodik* *az* *est* *sikere* *érdekében*.

> **Mulatság.** Közeledik a farsang vége s a kik még eddig elmulasztották, igyekeznek részüket kivenni belőle. A *m. á. v.* helybeli *műhelyének ifjuságát* is úgy látszik ez buzdította arra, hogy egy nagyszabású tánczvizsgálommal adózzék *Karneválnak*. F. hó 24-én a vasuti munkás étterem tágas helyiségeiben fogják a *Tóni* *bácsi* *zenekara* *mellett* *megmutatni*, *hogy* *nem* *csak* *dereka* *san* *dolgozni*, *de* *vigadni* *is* *tudnak*.

Közgazdaság.

— **A borsodmegyei takarékpénztár,** városunknak ez a legifjabb pénzügyintézete **Harangi Menyhért** elnöke alatt vasárnap, e hó 18-án délelőtt 10 órakor tartotta meg évi közgyűlését. Harangi Menyhért, az intézet elnöke, a megjelent részvényeseket üdvözölve, a gyűlést megnyitotta. Miután korstatalva lett a gyűlés határozatképessége, a jegyzőkönyv hitelesítésére Dunay Sándor és Kohn Ede részvényesek kérték fel. A határozatképesség constatálására kiküldött Brosz Károly és Steiner L. jelentése nyomán 34 részvényes volt a gyűlésen, kik 514 részvényt képviseltek. — A tárgysorozat első pontja, aztán az igazgatósági jelentés és az abban foglalt mérlegek kerültek volna sorba, azonban a közgyűlés azt felolvasottnak tekintvén, az abban foglaltak teljes terjedelmükben jóváhagyattak és a felmentvény úgy az igazgatóságnak, mint a felügyelő bizottságnak megadatott. Majd a kilépett 3 igazgatósági tag: Harangi Menyhért, Silbiger Ármin és Munk Soma közfelkiáltással újra megválasztatott, hasonlóan Engel Ignác a felügyelő bizottságba. A megválasztott igazgatók a bennük helyezett bizalmat megköszönve, elnök jelentette, hogy a 6 frtban azaz 12 koronában megállapított osztalék már febr. 19-étől kezdve az intézet pénztárából felvehető. A részvényesek a minden tekintetben örvendetes jelentéseket, az elért kedvező eredményeket, helyeslőleg vették tudomásul, az elnök éltetésével hagyták el a tanácskozás helyét.

+ **Tenyészbika-vásár Kassán.** Az Abauj-Tornamegyei Gazdasági Egyesület a folyó 1900. évi márczius hó 8. 9. és 10-ik napján Kassán díjazással egybekötött VI-ik tenyészbika-vásárt tart. A vásáron résztvehetnek: Abauj-Torna-, Borsod-, Gömör-, Sáros-, Szabolcs-, Szepes-, Zemplénum megyék tenyésztői; azonban pénzbeli díjakra csupán abauj-tornamegyei és Kassa városi, míg diszoklevélre minden kiállító pályázhatik. Díjaztatni fognak 2—3 éves magyar, 1—2 éves telivér és félvér nyugati fajtájú bikák. Diszokleveleken kívül összesen 1800 koronáig terjedő pénzdíjak fognak kiosztatni; ezenkívül a kisbirtokosok által tenyésztett bikák *államdíjakban* fognak részesíttetni. A vásáron részt venni szándékozók bejelentése szabályszerű bejelentési íveken két példányban, legkésőbb márczius 4-ig, azokra nézve pedig, a kik állatjaikat vasuton szállítják, az erre szükséges igazolványok beszerezhetése céljából előbb, vagyis február 28-ig az egyesület titkára hivatalára címezve, Kassára küldendők be. A később bejelentett vagy be sem jelentett állatok díjazására igényt nem tarthatnak. A bejelentési íven feltüntetendő: az állat fajtája, neve, születési éve és hónapja, lehetőleg származása, színe és jegye, eladási ára. A tenyészbika-vásárra csakis *eladó* tenyészbikák vétetnek fel, épp azért a bejelentéskor azok ára okvetlenül feltüntetendő. Azonban a vásárra oly eladó tenyészképes bikák is hozhatók, melyek díjazásra nem pályáznak, mely esetben azok mint versenyen kívüli állók fognak tekintetni, illetve jeleztetni. A vásárra hozott minden tenyészbikára nézve közszégi bizonyítvánnyal igazolandó, hogy jelenlegi tulajdonosuk által lett tenyésztve és nevelve, mely igazolás a bejelentési ívre vezetendő. A bejelentett állatok márczius 8-án estére, vagy *legkésőbb 9-én reggeli 8 óráig* beállítandók, hogy a vásár megnyitása előtt szakszerűen megbírálhatók legyenek. Azontul senki állatja a vásár színhelyére

nem bocsátható és a behajtott állatok a vásár berekesztéseig onnan egyáltalában el nem vihetők, kivéve, ha valamely bika megbetegszik. A bikák vasuti szállítására a kereskedelmi ministerium viteldíjkezdvényeket adott, a melyeknek igénybe vétele csak a gazd. egyesülettől beszerezhető igazolvá-

nyok pontos kitöltése és a vasuti fuvarlevélhez melléklése mellett lehetséges. Ezen igazolványokat az egyleti titkár a bejelentőknek megküldi. Az állatok kísérőinek az igazolványok előmutatása mellett az oda- és visszautazásra III osztályu *ingyen jegy* váltható.

A

Miskolczi Gőztéglagyár Részvénytársaság

VIII-ik évi

RENDES KÖZGYŰLÉSÉT

1900. évi márczius hó 11-én d. e. 11 órakor

tartja meg Miskolczon a „Miskolczi Takarékpénztár“ tanácskozási termében, melyre a részvényes tagok tisztelettel meghívotnak.

A közgyűlés tanácskozási tárgyai:

1. Az igazgatóság és felügyelő bizottság jelentésének tárgyalása.
2. A számadások megvizsgálása, mérleg megállapítása és a nyeresmény felosztására vonatkozó intézkedés.
3. A felügyelő bizottság 5 tagjának 1 évre megválasztása.
4. A társasági alapszabály 8. §. értelmében esetleg bejelentett indítványok tárgyalása.

Kelt Miskolczon, 1900. február hó 19-én.

Az igazgatóság.

Azon részvényes urak, kik a közgyűlésben részt venni kívánnak, legyenek szivesek részvényeiket az alapszabályok 11. §-a értelmében f. évi február 21-től márczius 2-ig bezárólag d. e. a hivatalos órák alatt elismervény ellenében letéteményezni a *Miskolczi Takarékpénztárnál*, a *Miskolczi Hitelintézetnél*, a *Miskolczi Takarékegyeletnél* és a *Borsod Miskolczi Hitelbanknál* vagy a *téglagyári irodában* (Püspök utca 5. szám.)

Kivonat az alapszabályokból:

11. §. Bármily közgyűlésen csak azon részvényesek vehetnek részt, kik részvényeiket az egybehívási hirdetményben megnevezett letéti helyeken, a hirdetményben kitűzött határidő alatt és az itt megnevezett módon letéteményezték.

A részvények a közgyűlés kihirdetése napjától számított 10 nap alatt az igazgatóság által megnevezett helyen és órák alatt téteményezhetők le. Ezen határidőn túl részvények e célból nem fogadhatnak el.

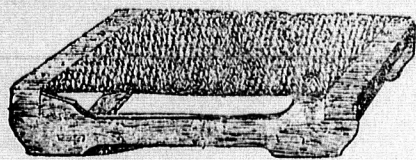
Az évi mérleg márcz. 1-től a társulati irodában (Püspök-utca 5. szám.) átvehető.

Van szerencsénk a n. é. közönség szives tudomására hozni, hogy
helyben, Kazinczy-utca 22. sz. alatt

egy a mai kor igényeinek minden tekintetben megfelelő, legújabb vivmányu gépekkel felszerelt

ruganyos

Aczélsodrony ágybetét- és matracz-gyárat

létesítettünk.

Gyártunk ugyanis aczélsodrony **ágybetéteket** fa- és vaskeretrel, továbbá készítünk valódi lószőr, afrique vagy tengeri füvel tömött **matraczpárnákat**, csinos és tartós kivitelben.

Gyártmányaink nemcsak egészségügyi és tisztasági szempontból ajánlatosak, hanem azért is, mert nélkülözhetővé teszik a szalmazsákot s így tetemes **pénzösszeg megtakarítása** mellett a szükséges kényelem is biztosítva van.

Gyártmányainkat kedvező részletfizetési feltételek mellett is szállítjuk. Ágybetéteink, valamint matraczaink előállításánál oda fogunk törekedni, hogy **gyors, pontos és lelkiismeretes** kiszolgálás által t. megrendelőink bizalmára és támogatására érdemessé tegyük magunkat.

E szakba vágó **javitásokat** gyorsan és jutányos árban eszközölünk. **Vidéki megrendelések** pontosan foganatosíttatnak.

B. pártfogásukért esdve, vagyunk **kiváló tisztelettel**

Schäffer J. és Társa.

MEGHIVÁS.**A MISKOLCZI TAKARÉKEGYLET RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
XXIX-İK ÉVI RENDES KÖZGYÜLÉSÉT**

1900. évi márczius 4-én d. e. 10 és fél órakor saját helyiségében tartja meg.

Tanácskozási tárgyak:

1. Az igazgatóság és felügyelőbizottság jelentésének tárgyalása.
2. A számadások megvizsgálása, mérleg megállapítása és a nyereség felosztására vonatkozó intézkedés.
3. Elnök, alelnök, 8 igazgatósági s 1 felügyelő bizottsági tag választása.

Miskolcz, 1900. évi február 17.

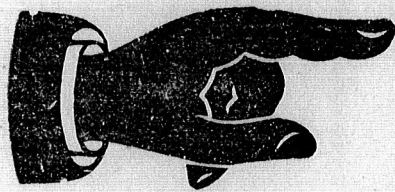
Az igazgatóság.

Kivonat az alapszabályokból: 12. §. Minden egyes részvényes, ki részvényét a közgyűlést megelőzőleg legalább 15 nappal a társaság könyvébe nevére iratta, szavazati és indítványozási joggal bír.

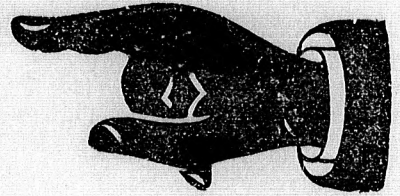
13. §. Minden egyes egész részvény egy szavazatra jogosít, tiz szavazatnál többel azonban egy részvényes sem bírhat, sem saját részvényei, sem meghatalmazás folytán.

Az évi mérleg február hó 24-től a pénztár helyiségében megtekinthető s az évi jelentésekkel együtt átvehető

Ugyanitt vehető át a közgyűlést megelőző 8 napon a közgyűlésre szóló belépti-jegy.

12 db igás ló

szerszámmal és kordélylyal (taliga) esetleg anélkül is eladó
Értekezhetni a tulajdonosnál Nagy-Fabian-utca 12. sz. a.

KÖNYVNYOMDA

KÖNYVKÖTÉSZE

SZELÉNYI ÉS TÁRSA**MISKOLCZ**

SZÉCHENYI-UTCA 45. SZAM.

DOBOZ-GYÁR

Legmodernebb anyaggal felszerelt
könyvnyomdánkban

nyomtatványok

izléses kivitelben
pontosan és gyorsan készíttetnek.

Új gépekkel és segédeszközökkel
felszerelt

könyvkötészetünkben

e szakba vágó munkák
legpontosabb kivitelben készíttetnek